

Ιδεοθύελλα του Χρόνου

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Μαρία Λουπίδου](#)

Μια φοιτήτρια μπαίνει μέσα σε τάξη Λυκείου για να κάνει το ωριαίο μάθημα της πρακτικής της άσκησης. Τα παιδιά δεν ξέρουν τι μάθημα θα τους κάνει. Τίποτε δεν προδίδει την ιδιότητά της. Αντί για άλλο καλωσόρισμα ξεκινά μια Ιδεοθύελλα. Δίνει στα παιδιά μια έννοια και τους ζητά να της «πετάνε» τις λέξεις και τις έννοιες που τους «έρχονται» συνειρμικά στο κεφάλι και έχουν σχέση με την αρχική λέξη που τους έδωσε. Η λέξη είναι: χρόνος. Αυτή καταγράφει στον πίνακα όλες τις λέξεις που ακούει ενώ παρακολουθεί τα παιδιά και ζητά τα ονόματά τους για να τα γνωρίζει σιγά σιγά.

Αν είναι φυσικός σίγουρα την ενδιαφέρει η ταχύτητα, η αντίδραση, η καθυστέρηση και οι μονάδες μέτρησης του χρόνου, σκέφτονται τα παιδιά. Αν είναι φιλόλογος θα πρέπει να της πούμε για την χρονική αντικατάσταση, τον Αόριστο και τον Συντελεσμένο Μέλλοντα. Μπορεί όμως να θέλει να κάνει και κείμενα λογοτεχνίας οπότε την ενδιαφέρει το πρωθύστερο, ο αφηγηματικός χρόνος και η ποιητική διάσταση του χρόνου. Σίγουρα αν είναι μουσικός περιμένει να ακούσει για τον

ρυθμό, τα όγδοα και τα ολόκληρα, τον μετρονόμο και την αρμονία. Κι αν είναι γυμνάστρια και αναφέρεται σε ημίχρονα, ρεκόρ χρόνου, προγραμματισμό και συνέπεια; Μπορεί βέβαια να είναι και μαθηματικός οπότε το άπειρο, το αναπάντητο, η χρονοκαθυστέρηση και ο συνολικός χρόνος «παίζουν» σίγουρα. Αν βέβαια η καθηγήτρια είναι ιστορικός σχεδόν όλες οι έννοιες έχουν σχέση αφού η ιστορία αναφέρεται σε συγκεκριμένες χρονολογίες, σε χρονικές περιόδους, σε θεωρητικές προσεγγίσεις του χρόνου και άλλα που έχουν σχέση και με την φιλοσοφία.

Ο πίνακας έχει σχεδόν γεμίσει με λέξεις. Η καθηγήτρια παρατηρεί τα πρόσωπα των εφήβων. Αξιοποιούν άραγε τον χρόνο τους; Πως μετράει ο χρόνος για τα παιδιά που έχουν άγχος για τις πανελλήνιες; Πως βιώνουν τον χρόνο τα παιδιά καρκινοπαθών γονέων; Γιατρεύει ο χρόνος τον πόνο αυτών που χάσανε αγαπημένα πρόσωπα; Τι σημαίνει ο χρόνος για το ερωτευμένο κεφάλι; Έχουν καμία συνείδηση της προοπτικής της αιωνιότητας οι έφηβοι; Τα παιδιά καταλαβαίνουν τις σκέψεις αυτές και αρχίζουν να ρίχνουν λέξεις που έχουν σχέση με αυτό το περιεχόμενο και κατακλύζουν τον εσωτερικό τους κόσμο. Μήπως η καθηγήτρια είναι ψυχολόγος;

Ευτυχώς η καθηγήτρια είναι θεολόγος. Εισάγει μια νέα διάσταση στην έννοια του χρόνου όπως την αντιλαμβάνονται οι συμμετέχοντες στην ιδεοθύελλα. Τους τραβά μέσα από το ανεμοδαρμένο τοπίο της προσπάθειας κατανόησης και καταγραφής και κατάκτησης του χρόνου σε μια άλλη σφαίρα όπου αυτές οι έννοιες αποκτούν σχετικότητα χωρίς όμως να χάνεται η σημασία τους. Πρόκειται για μια ανάβαση

σε ένα βουνό, στην οποία όλοι οι μαθητές είναι ορειβάτες και όλοι καταφέρνουν να φτάσουν σε ένα πλάτωμα απ' όπου μπορούν να αναπνεύσουν ελεύθερα και να απολαύσουν την θέα. Τους λέει πως το «Σύμβολο της Πίστεως» αναφέρεται στον Θεό που υπάρχει «προ πάντων των αιώνων». Ο χρόνος κυλά προς όφελός μας μέσα στην ελευθερία και την αγάπη του Θεού. Έχουν αιώνια προοπτική οι άνθρωποι και με αυτή την συνείδηση μπορούν να ελπίζουν και να προχωρούν χωρίς φόβο. Μπορούμε να μάθουμε να ζούμε «εξαγοραζόμενοι» τον καιρό προς όφελος της ψυχής μας και τότε θα είμαστε κυρίαρχοι σε όλες τις άλλες τις έννοιες του χρόνου που νιώθουμε να μας καταδυναστεύουν πολλές φορές. Είναι εύκολο; Μάλλον όχι. Είναι όμως κατορθωτό από όλους όσους το θέλουν. Σπάει το φράγμα του χρόνου με την πίστη και ελευθερώνεται ο νους και η καρδιά.

Η καθηγήτρια πρότεινε και δύο τρία βιβλία που περιείχαν στον τίτλο τους λέξεις που είχε σημειώσει στον πίνακα, χαμογέλασε στα παιδιά, και βγήκε από την τάξη. Δεν κατάλαβαν πως πέρασε η ώρα. Και τώρα; Ελεύθερη πτώση στο κενό μετά την ανάβαση στο βουνό ή αναζήτηση του μονοπατιού που θα τους βγάλει σε νέες κορυφές;

Καλή Χρονιά!

<https://bit.ly/3nnByax>